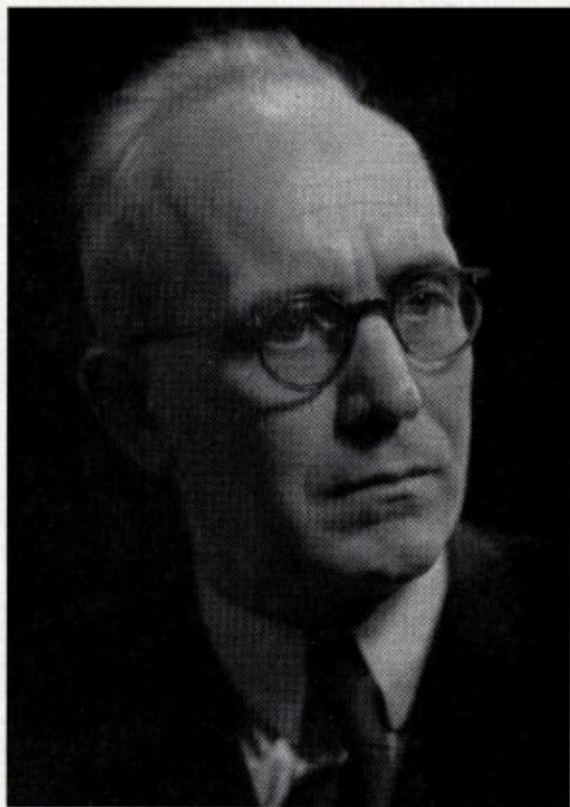

† Dr. Ir. FRANS KURRIS

Dr. Kurris in 1955

Foto Persbureau Het Zuiden.

Op 21 juli overleed vrij onverwacht Dr. Ir. F. J. J. H. Kurris, scheikundig ingenieur en leraar. Hij werd geboren te Maastricht 21 mei 1898. Na het voltooien van zijn studie aan de Technische Hogeschool te Delft ging hij wonen te Maastricht en bleef daar wonen, ook toen hij elders benoemd werd tot leraar. Hij begon in 1920 zijn leraarsloopbaan en hij is leraar gebleven tot aan zijn dood, dus ook nog na het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd. Met groot enthousiasme heeft hij zijn taak als leraar vervuld. Dankbaar zijn hem vooral de vele leraressen, die hij heeft opgeleid aan de R.K. Huishoudschool te Roermond. Temidden van zijn drukke werkring — hij had ook nog een eigen laboratorium in zijn huis aan de Wilhelminasingel — vond hij nog de tijd voor het schrijven van een proefschrift. Op 25 juni 1930 promoveerde hij tot doctor in

de Technische Wetenschap op proefschrift: „Evenwichten van vast calcium en magnesium carbonaat met koolzuuroplossingen”. Hij was tot dit onderzoek gekomen, omdat de natuur in de onmiddellijke nabijheid van Maastricht talrijke voorbeelden van bovengenoemde evenwichten opleverde.

In 1923 werd Kurris lid van het Natuurhistorisch Genootschap in Limburg en spoedig werd hij een der actiefste leden. Wij zien hem regelmatig op de maandvergaderingen en reeds in 1923 begint hij zijn artikelenreeks: „Bijdrage tot de kennis van het Limburgsche Krijt”, die hij voortzet tot in het jaar 1926. Ook andere onderwerpen hadden zijn aandacht, zoals bv. de zinkvegetatie van Epen (Natuurhist. Maandbl. 14, no 6, 1925). Dat ook het „Maastrichtsch oud” zijn belangstelling had (ibid. 18, no 10, 11 en 12, 1929), moge ons niet verwonderen, daar hij de zeer gewaardeerde scheikundig adviseur was van de Zuid-Limburgse bierbrouwers. Zijn laboratorium aan huis kreeg hoe langer hoe meer een goede reputatie, zodat Kurris het veel te druk kreeg en in de loop van de dertiger jaren zijn directe medewerking aan het Maandblad moest staken. Daarbij kwam, dat zijn groeiend gezin hem ook meer in beslag ging nemen. Verder had Kurris een open oog voor de sociale noden. Zo was hij dertig jaar president van St. Vincentiusvereniging, die haar zorgen vooral uitstrekt over de minder bedeelden. Ook het kerkbestuur van St. Martinus te Wijk-Maastricht deed een beroep op zijn kennis en hulpvaardigheid. Om zijn grote verdiensten op kerkelijk en sociaal gebied werd hij ongeveer een maand voor zijn dood benoemd tot ridder in de orde van St. Sylvester. Toen was hij nog vol levensmoed. Het jaar tevoren was hij nog met zijn vrouw naar Indonesië geweest, om aanwezig te zijn bij de priesterwijding van zijn zoon Ruud. Hij had alles over voor zijn kinderen, die hij vooral geleid heeft door zijn voorbeeld.

Enige maanden geleden ontmoette ik hem en vroeg hem, nu zijn werkzaamheden wat minder waren geworden, weer naar de maandvergaderingen te komen. Hij beloofde daarmee te beginnen na de vacantie. De Heer heeft anders beslist en hem, naar wij hopen, reeds opgenomen in Zijn koninkrijk.

Bij dit afscheid zeg ik onze goede vriend dank voor alles, wat hij aan het Genootschap gegeven heeft.

E. M. Kruytzer.